

Arrest

nr. 85 903 van 17 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 20 juni 2007 aangetroffen op het Belgische grondgebied. Er wordt een voogd aangesteld.

1.2. Op 6 juli 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 13 augustus 2008 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 20 november 2008 wordt aan verzoeker een aankomstverklaring afgeleverd, geldig tot 30 januari 2009. Op 20 januari 2009 wordt deze aankomstverklaring verlengd tot aan verzoekers meerderjarigheid op 21 maart 2009.

1.4. Op 14 oktober 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.5. Op 14 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.6. Op 25 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 27 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 november 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 11 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructie. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 20.06.2007 en hij niet aantoonst dat hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie (zoals bedoeld in de vernietigde instructie), voldoet hij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2007 in België verblijft, Nederlands heeft geleerd, een opleiding algemene vorming heeft gevolgd, deelnam aan een onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers, een opleiding lassen en lasser-monteur heeft gevolgd, een zomercursus als animator heeft gevolgd, als student heeft gewerkt, aangesloten is bij de christelijke mutualiteit, veel vrienden heeft, een vaste relatie heeft, getuigenverklaringen voorlegt en zich bijzonder goed thuis zou voelen in België, kan niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 30 maart 2009 via een brugproject deeltijds tewerkgesteld is als logistiek medewerker vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang betrokkene in het bezit was van een geldig verblijfsdocument. Vermits zijn

aankomstverklaring slechts geldig was tot en met 21.03.2009, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan zolang hij minderjarig was waardoor hij kon genieten van de voordelige bepalingen van de omzendbrief van 15.09.2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarigen op het Belgisch grondgebied. Betrokkene werd tot en met datum van 21.03.2009 getolereerd op het Belgisch grondgebied, gezien de verlenging van zijn aankomstverklaring (bijlage 3). Dit was echter een gunstmaatregel waaruit geen rechten kunnen worden geput. Bovendien had de voogd van betrokkene in eerste instantie de verplichting om gevolg te geven aan het bevel tot terugbrenging. Betrokkene diende bij zijn meerderjarigheid alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen. Hij diende in eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem afgeleverd op 15.09.2009 en betekend op 14.10.2009.

Betrokkene stelt dat hij niet valt onder de uitsluitinggronden, zijnde manifeste fraude bij zijn aanvraag of het vormen van een gevaar voor de nationale veiligheid en openbare orde. Er wordt niettemin van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Er dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, het element uit de ontvankelijkheid met betrekking tot de gegronde vrees voor de fysieke integriteit van betrokkene overgenomen worden in de gegrondheid. Uit deze aanvraag art. 9bis kan dus niet worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat het bovenstaande element toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan dit als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene beweert dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst de vervolging tegen zijn persoon verder gezet zal worden. Hij zal opnieuw blootgesteld worden aan geweld met de eventuele dood tot gevolg. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging tegen zijn persoon volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Tevens voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat de algemene motiveringsplicht voortvloeit uit het fundamenteel recht van de burger op informatie in zijn betrekkingen met het bestuur;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaart omwille van volgende redenen:

(...)

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich vooreerst slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nochtans in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat verzoeker verder geen enkele band meer heeft met Afghanistan, waar geen enkel familielid meer woonachtig is, terwijl de band met België, waar hij reeds meer dan 3 jaar verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bovendien zelf aanhaalt in diens beslissing dat duurzame lokale verankering wordt aangetoond, doch dat verzoeker niet aantoonde zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden;

Dat verzoeker zich evenwel wél degelijk in een prangende humanitaire situatie bevindt;

Dat verzoeker immers als niet begeleidminderjarige met Afghaanse nationaliteit naar België is gevlucht;

Dat verzoeker geen enkel familielid in Afghanistan meer heeft, waar familiebanden nochtans zeer belangrijk zijn en verzoeker er geen weet van heeft waar zijn familieleden thans verblijven en of deze hoegenaamd nog in leven zijn;

Dat verzoeker immers het Rode Kruis - tracing inschakelde, evenwel zonder succes;

Dat verzoeker als alleenstaande jongeman van 19 jaar, zonder enige sociaal vangnet in Afghanistan dan ook een vogel voor de kat is;

Dat bovendien in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 5 november 2010 als volgt werd geoordeeld:

"De Raad is van mening dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft verklaard dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft, afkomstig is van Marzar-e Sharifen op negenjarige leeftijd met zijn familie naar Iran is gevlucht. De commissaris-generaal betwist deze gegevens niet. De subsidiaire bescherming moet, behalve in het geval van een staatloze, beoordeeld worden ten aanzien van het land van herkomst, in dit geval Afghanistan. In de Afghaanse samenleving zijn familiebanden uitermate belangrijk. Verzoeker heeft tijdens het gehoor verklaard dat zijn moeder, broers en grootvader in Iran wonen en dat zijn neef samen met zijn vrouw naar het buitenland vertrokken is. Het enige familielid dat misschien nog in Afghanistan woont, is een halfbroer van verzoekers moeder, maar verzoeker weet niet zeker of hij daar nog woont. Er is geen reden om aan deze gegevens te twifelen. Gelet op verzoekers jonge leeftijd, het feit dat hij sinds zijn negende niet meer in Afghanistan gewoond heeft en in Afghanistan geen dichte familie heeft, is de Raad van mening dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 48/4 § 2 b van de Vreemdelingenwet;"

Dat de Raad in betreffend arrest derhalve niet stelt dat de algemene veiligheidssituatie in casu subsidiaire bescherming verantwoordt voor verzoeker, doch wel de persoonlijke situatie van verzoeker, welke als alleenstaande jongeman, zonder familiebanden, een risico loopt op een gewelddadige behandeling in de zin van artikel 48/4 § 2 b van de Vreemdelingenwet;

Dat er dan ook bezwaarlijk kan gesteld worden dat verzoeker zich niet in een prangende humanitaire situatie zou bevinden;

Dat in casu de beslissing dan ook onvoldoende werd gemotiveerd;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoord;"

2.2. Verzoeker herneemt in de repliekmemorie de middelen uit zijn inleidend verzoekschrift.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet aantoonde zich te bevinden in een prangende humanitaire situatie en dat ook om deze redenen de aangaande elementen van duurzame lokale verankering niet kunnen worden aanvaard, gelet op de voorwaarden die worden gesteld met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009. Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoekers tewerkstelling en verblijf slechts tijdelijk werden toegekend en verzoeker alles in het werk diende te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen, zodat deze niet als grond voor regularisatie kunnen worden aanvaard. Aangaande verzoekers vrees voor zijn fysieke integriteit bij een eventuele terugkeer motiveert verweerder dat verzoeker geen bewijzen bijbrengt van zijn beweringen en evenmin nieuwe elementen toevoegt aan de elementen die reeds tijdens zijn asielprocedure onderzocht en niet weerhouden werden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit deze motieven dat verweerder expliciet is ingegaan op de door verzoeker aangehaalde elementen waarvan hij meende dat deze een grond voor een verblijf konden vormen. Het betreft dan ook een gepersonaliseerde en geenszins een stereotiepe motivering. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Verzoeker voert verder aan dat zijn integratie onvoldoende werd onderzocht en benadrukt dat hij reeds meer dan drie jaar in België verblijft, waarmee hij een goede band opbouwde terwijl hij geen enkele band meer heeft met Afghanistan. Hij stelt vast dat de staatssecretaris voor Migratie- en asiel in de bestreden beslissing zelf aanhaalde dat de duurzame lokale verankering wordt aangetoond. Verzoeker is het evenwel niet eens met de motieven dat hij zich niet in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Hij wijst erop dat hij als niet-begeleide minderjarige van Afghanistan naar België vluchtte en dat hij geen enkel familielid meer heeft in Afghanistan. De opsporing van zijn familie van door het Rode Kruis leverde niets op. Als alleenstaande 19 jarige zonder familie is hij in Afghanistan een vogel voor de kat. Hij wijst op rechtspraak waaruit blijkt dat ook zijn persoonlijke situatie kan volstaan om aan te tonen dat hij een risico loopt op een gewelddadige behandeling in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de

vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In de mate dat verzoeker met zijn betoog dat hij enerzijds duurzaam verankerd is en anderzijds zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, zou wensen aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden zoals geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dient erop gewezen te worden dat verzoekers betoog niet dienstig is.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met de verschillende door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde aspecten van integratie. Tevens motiveerde verweerder uitdrukkelijk waarom hij meent dat verzoeker zich niet in een prangende humanitaire situatie bevindt.

In zijn aanvraag gaf verzoeker te kennen dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, waar hij opnieuw zou worden blootgesteld aan geweld met de eventuele dood tot gevolg. Hij wees op zijn asielaanvraag en op zijn gegronde vrees voor zijn fysieke integriteit.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder dienaangaande het volgende te motiveren:
“Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging tegen zijn persoon volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Tevens voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties”.

Ook bij zijn inleidend verzoekschrift voegt verzoeker geen bewijzen van zijn bewering dat er een gegronde vrees is voor zijn fysieke integriteit, noch dat hij zal worden blootgesteld aan geweld. Verzoeker wijst op rechtspraak, waaruit zou blijken dat zijn persoonlijke situatie, met name een alleenstaande jongeman zonder familiebanden, een risico vormt op een gewelddadige behandeling in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de vreemdelingenwet. Evenwel werd door de asielinstanties reeds onderzocht of verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en werd dit niet weerhouden. Verweerder stelde terecht vast dat verzoeker geen nieuwe elementen toevoegt aan de elementen die tijdens de asielprocedure reeds werden onderzocht. Verweerder concludeert dan ook terecht dat *“de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties”.*

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. BAMPS